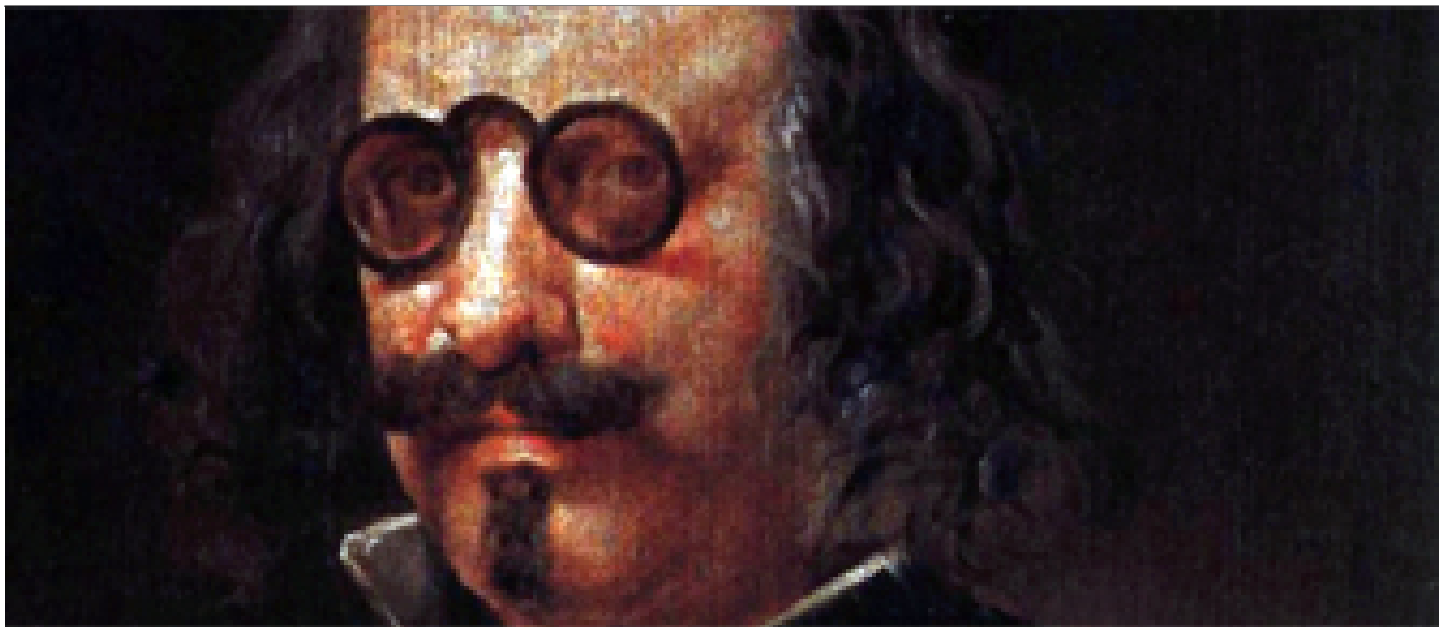

Digue'm què diu i et diré d'on és (2)

Autor: Albert Fortuny

Data de publicació: 13-07-2012

Per què En Quevedo mensyprea i insulta els catalans i Catalunya i, per contra, En Cervantes en fa uns elogis tan desmesurats que cap escriptor castellà no ha tornat a repetir mai més? Vol dir això alguna cosa? Per l'Albert Fortuny l'actitud de l'un i de l'altre envers el nostre país és el baròmetre de quelcom essencial: el context social i polític, que crea el pensament dels escriptors.

El país configura les persones o les persones configuren el país? Segurament les dues afirmacions són certes.

El que sí que és segur és que el pensament d'una persona influeix en el pensament col·lectiu d'un país i que el pensament col·lectiu d'un país influeix en cadascuna de les persones que l'habiten.

Per raons que ara no vénen al cas, vaig recopilar unes citacions de dos personatges contemporanis, Quevedo i Cervantes, en les quals podem entendre la seva forma de veure els catalans i Catalunya.

Francisco de Quevedo

(Madrid, 1580 – Villanueva de los infantes, 1645)

"Mientras queden catalanes y piedras hemos de tener enemigos y guerra".

(Quevedo escriu sobre la guerra contra Catalunya al 1644)

"El catalán es la criatura más triste y miserable que Dios crió i que son los catalanes el ladrón de tres manos".

(El Buscón)

"Son los catalanes aborto monstruoso de la política".

(Quevedo escriu al 1641 un pamflet contra la revolta catalana del 1640 titulat "La rebelión de Barcelona ni es por el güevo ni es por el fuero")

Miguel de Cervantes Saavedra

(Alcalá de Henares, 1547 – Madrid, 1616)

"Y así me pasé de claro a Barcelona, archivo de cortesía, albergue de los extranjeros, hospital de los pobres, patria de los valientes, venganza de los ofendidos y correspondencia grata de firmes amistades y en sitio y en belleza, única".
(El Quijote; 2ª part , cap. 72)

"Con todo esto, no se descuidaron de darse prisa, de modo que llegaron a Barcelona poco antes que el sol se pusiese.

Admiróles el hermoso sitio de la ciudad y la estimaron por flor de las bellas ciudades del mundo, honra de España, temor y espanto de los circunvecinos y apartados enemigos, regalo y delicia de sus moradores, amparo de los extranjeros, escuela de la caballería, ejemplo de lealtad y satisfacción de todo aquello que de una grande, famosa, rica y bien fundada ciudad puede pedir un discreto y curioso deseo".

("Las dos doncellas", Novelas ejemplares)

"Los cortesés catalanes, gente enojada, terrible y pacífica, suave; gente que con facilidad da la vida por la honra, y por defenderlas entrambas se adelantan a sí mismos, que es como adelantarse a todas las naciones del mundo".

(Los trabajos de Persiles y Segismunda)

No trobem cap altre escriptor de l'època que faci uns elogis tan grans de Catalunya i dels catalans. Això sol no demostra pas que en Cervantes fos català, però sí que ens pot crear un dubte raonable sobre la seva suposada castellanitat.

Encara que diversos historiadors estan d'acord que la partida de baptisme de Miguel de Cervantes d'Alcalà de Henares està falsejada, els llibres d'història segueixen implacables afirmant que Miguel de Cervantes era d'aquesta ciutat castellana.

Tot i que els estudiosos cervantins argumenten que els seus elogis corresponen únicament al coneixement que el gran escriptor va tenir de Catalunya en la seva curta estada a Barcelona, quan hi va venir un cop per embarcar cap a Nàpols, i també que el relat del Quixot a Barcelona correspon a les seves pròpies experiències viscudes a la ciutat, avui dia tenim prou dades per creure que darrera dels elogis d'En Cervantes a Catalunya hi havia alguna cosa més que una gran simpatia.

Albert Fortuny